

[Bonnichsen.]

belærer os og aabner vore Øjne for alt det skønne i Naturen. Det gælder ikke blot intellektuelle Nydelser. Kunsten gaar langt videre; den viser Menneskene deres Eksistensberettigelse, den røber Livets Mening for dem og lærer dem at indordne sig i Tilværelsen. Den er som en aandelig Strøm, der vælder frem i mange Kaskader for atter at løbe sammen i den store glidende Strøm.“

Rodin har maaske her særlig tænkt paa Billedhuggerkunsten — det var jo den, han udøvede —, men det gælder alle Kunster, det gælder Arkitekturen, det gælder Malerkunsten, men jeg synes, det gælder ingen Kunst saa meget som Musikken. For mig staar Musikken som den mest guddommelige af alle Kunster. Ingen Kunst formaar som den virkelig ædle Musik at være en Afspejling af det guddommelige, ingen Kunst, synes jeg, formaar at gøre det Indtryk paa os Mennesker som Musikken. De foregaaende Talere har været inde paa det; vi har vel alle oplevet det. For nylig havde jeg en stor Oplevelse, da jeg hørte den lille Italienerdreng, der dirigerede et Orkester; det var overordentlig smukt. Jeg sad saamænd og var helt rørt, jeg sad med Taarer i Øjnene, fordi det var, som om man et Øjeblik i et Glimt saa det guddommelige bag hele den graa Tilværelse, som vi lever i til daglig. Musikken er, naar det er den ædle Musik, overordentlig værdifuld. Paa den anden Side kan Musik ogsaa virke mindre opbyggelig paa en. Naar jeg hører Offenbachs fordærvede Jødemusik, synes jeg i Øjeblikket, at den er isørefaldende, men bagefter har jeg saadan en underlig daarlig Smag i Munden i Modsætning til, hvis jeg hører Beethoven eller en af vore egne store Komponister. Men for at kunne udøve denne Kunst saaledes, at den virkelig bliver en Nydelse, kræves der en meget stor Uddannelse. Det er jo rigtigt, hvad den højtærede Minister og de tidligere Ordførere har sagt, at Tiden rent økonomisk er løbet fra. Det kongelige danske Musikkonservatorium. Hvad siger ikke Farinelli om Kunsten i hans Tid, at nu maa den sulte mangan Gang. Det kan ikke nytte; naar man har fremragende Kræfter her, maa man ogsaa vide at lønne dem ordentligt. Det er derfor kun naturligt, at Staten tager sig af det. Den har jo allerede maattet gribe ind flere Gange, men, som vi har forstaaet, har det ikke været tilstrækkeligt. Nu bliver Det kongelige danske Musikkonservatorium en Statsinstitution, og det har sine Fordele og naturligvis ogsaa sine Mangler. Det har den store Fordel, at vi,

som jeg sagde, og som man ogsaa har været inde paa fra anden Side, kan sikre hele Institutionen økonomisk. Man kan ogsaa, som det har været fremhævet, maaske i større og større Udstrækning give Fripladser; men jeg er enig med den højtærede Minister — og jeg forstod ogsaa andre Ordførere — i, at helt gratis bør det ikke være. Jeg vil mene, at man burde tage det paa en lignende Maade som ved Gymnasieundervisningen, at man tager et vist Hensyn til Elevelens økonomiske Stilling.

Men dette her er altsaa København, og min Gruppes Formand her i det høje Ting udstødte for lidt siden et Hjertesuk over for mig og citerede en anden Klasiker, idet han bemærkede, at der var en Verden uden for Verona, det vil sige uden for vort kære København og Sjælland er der en lille Ø, Fyn, og det store Fastland med dets særprægede Befolkning. Ogsaa i disse to Landsdele findes der Musikkonservatorier, der har spillet en overordentlig stor Rolle. Naar jeg nu særligt tager Fyn frem her, kan jeg f. Eks. nævne en Komponist som Lumbye, der har glædet overordentlig mange Mennesker. Han er ganske vist født i København, men dog startet som Musiker i Odense. Eller jeg kan tage en Komponist som Carl Nielsen, maaske en af de allerstørste Komponister, en af dem, der har skrevet de allerskønneste Ting. Han er født paa Fyn, og, saa vidt jeg ved, startede han ogsaa der. Hvis vi nu gaar med til — og det gør vi naturligvis allesammen med Glæde — at vedtage dette Lovforslag, saa maa det ikke betyde, at man derved taber enhver Interesse for de Musikkonservatorier, der har betydet saa uhyre meget for de andre Landsdele og dermed for hele vort Folk. Det har naturligvis sine store Fordele, at Det kongelige danske Musikkonservatorium bliver en Statsinstitution, men der kan dog ogsaa være en Mangel ved det. Der er altid en vis Fare ved det, naar Staten skal drive en rent kunstnerisk Institution. Jeg haaber, at man vil slippe vel igennem det, men jeg mener nu ikke paa nogen Maade, at vi ogsaa i Odense og Aarhus skal have Statsinstitutioner. Hele Spørgsmaalet maa løses ved, at der gives et passende Tilskud til Musikelever der. Jeg ved, at den skønneste By maaske efter København, Paris, har sit Musikkonservatorium, det offentlige, og jeg ved ogsaa, at fremragende Musikere har rynket paa Næsen af det og f. Eks. sagt, at de sætter et privat Konservatorium, hvortil den berømte Chopin-Spiller, Cortot, var knyttet, nok saa højt, fordi man mener,